

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J.S. i M.K.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powodów w częściach równych od pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Przedstawione zagadnienie, czy zawarcie umowy nabycia nieruchomości na podstawie art. 6 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości może stanowić tzw. przyczynę rezerwową szkody braną pod uwagę przy ocenie powstania szkody oraz jej rozmiarów i mającą wpływ na wysokość odszkodowania przysługującego na podstawie art. 160 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 361 § 1 i 2 oraz 363 § 1 k.c., w związku z wydaniem niezgodnej z prawem decyzji wywłaszczeniowej, nie nosi cechy istotności i nowości. W orzecznictwie przyjmuje się, co do zasady, dopuszczalność uwzględniania tzw. przyczyny rezerwowej w płaszczyźnie ustalania wysokości szkody z zastrzeżeniem, że jej wystąpienie jako zdarzenia hipotetycznego musi być udowodnione ponad wszelką wątpliwość, a więc z tak dużym prawdopodobieństwem, że jej wystąpienie w braku zdarzenia sprawczego byłoby niemal pewne (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 193/04, OSP 2006 r., nr 7 - 8, poz. 89, z dnia 29 kwietnia 2010 r., IV CSK 467/09, z dnia 9 września 2011 r., III PK 4/11, z dnia 14 grudnia 2012 r., I CSK 415/12, z dnia 22 stycznia 2013 r., I CSK 404/11, OSNC 2013 r., nr 9, poz. 110, z dnia 17 maja 2013 r., I CSK 535/12, z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 152/13). Zdecydowanie natomiast judykatura odrzuca możliwość zastosowania tej konstrukcji w przypadku spraw o naprawienie szkody wynikającej z wadliwej decyzji dekretowej odnośnie do tzw. nieuchronnego wywłaszczenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2006 r., I CSK 90/05, OSNC 2006 r., nr 11, poz. 193, z dnia 22 stycznia 2013 r., IV CSK 404/11, z dnia 4 lipca 2013 r., I CSK 731/12, nie publ., z dnia 14 grudnia 2012 r., nie publ.), jak również wyklucza jej zastosowanie w przypadku, gdy rzeczywiste zachowanie pozwanego stanowiło naruszenie norm mających zapobiegać szkodzie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2005 r.,

III CK 193/04, z dnia 29 kwietnia 2010 r., IV CSK 467/09, Bilu. SN 2010 r., nr 7, poz. 11, z dnia 14 grudnia 2012 r., I CSK 415/12, nie publ.). Ocena zaistnienia przyczyny rezerwowej i jej wpływu na wysokość szkody uzależniona jest od stanu faktycznego konkretnej sprawy i w znacznej mierze uwarunkowana ustaleniami faktycznymi. Co do zasady nie może więc budzić wątpliwości, że hipotetyczne zawarcie umowy na podstawie art. 6 ust. 1 przywołanej ustawy w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji wyłączeniowej lub stwierdzenia jej wydania z naruszeniem prawa, mogłoby być zakwalifikowane jako *causa superveniens* lecz to, czy w konkretnym stanie faktycznym instytucja znalazłaby zastosowanie jest już kwestią z dziedziny stosowania prawa a nie jego wykładni. Sąd drugiej instancji nie wyłączył możliwości zaistnienia przyczyny rezerwowej lecz uznał, że nie został przeprowadzony wystarczający dowód co do pewności jej zaistnienia, co usuwa potrzebę rozważenia przedstawionego zagadnienia zarówno w aspekcie konieczności prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i rozwoju judykatury.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. art. 98 § 1 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).